

גמ"ר 68/02/13 - מדינת ישראל נגד דור תדמור

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

גמ"ר 68-02-13 מדינת ישראל נ' תדמור

03 מרץ 2016

לפני כבוד השופטת לאה שלזינגר שמאי
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם דור תדמור

נוכחים:

ב"כ המאשימה עוה"ד בן אסולין

הנאשם וב"כ עוה"ד דוד גולן

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע בעבירה של גרימת מוות ברשלנות בניגוד לסעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961.

2. עפ"י כתב האישום בתאריך 2.11.12 בשעה 02:00 לערך, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג מזדה מ.ר. 76-792-23 בכביש מס' 2 מדרום לצפון, בנתיב האמצעי מתוך שלושה נתיבים ובמהירות של 90 קמ"ש.

באותה עת, נהג בכביש מדרום לצפון בכיוון נסיעת הנאשם, א ל ז"ל (להלן: "המנוח") ברכב מסוג סובארו יחד עם המנוח היו ברכב גיטנייט לרנאו (להלן: "גיטנייט") ושלושה נוסעים נוספים. בעקבות תקלה בגלגל הקדמי-ימני, נאלץ המנוח לעצור את רכבו בנתיב הימני בק"מ ה-44.2 של הכביש, כשחלקו האחורי של הרכב בולט מעט לנתיב האמצעי. המנוח הפעיל אורות מצוקה וירד אל מאחורי רכבו יחד עם גיטנייט, שהיה לבוש באפוד צהוב ואחז בידו טלפון נייד תוך שהוא מאיר באמצעותו לכיוון כלי הרכב המגיעים מכיוון דרום. יתר נוסעי הסובארו ירדו מהרכב ונעמדו בצד הכביש.

בשלב זה התקדם הנאשם עם רכבו בנסיעה רצופה אל עבר רכב הסובארו והמנוח שעמד מאחוריו. הנאשם פגע

עמוד 1

עם חזית רכבו במנוח, אשר הוטח על השמשה הקדמית של המזדה ומשם אל הכביש. הנאשם המשיך ופגע עם חזית רכבו באחורי הסובארו (להלן: "התאונה"). כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוח חבלות מרובות בכל חלקי גופו לרבות חבלת ראש קשה. המנוח הובהל לבית החולים וכעבור יומיים נפטר. כתב האישום מייחס לנאשם את תוצאות התאונה עקב רשלנותו.

פרטי הרשלנות המיוחסת לנאשם:

- א. לא הבחין כלל בסובארו שעמדה בכביש בכיוון נסיעתו, על אף שעמד לרשותו שדה ראייה מספיק.
 - ב. לא האט מהירות נסיעתו על מנת למנוע את התאונה.
 - ג. לא בלם את רכבו כדי למנוע את התאונה.
 - ד. לא הסיט את רכבו לנתיב השמאלי על מנת למנוע את התאונה.
- לא נהג כפי שנהג מן היישוב היה נוהג בנסיבות העניין.

3. בהכרעת הדין מיום 21.10.14, נקבע כי המאשימה הוכיחה את רשלנותו של הנאשם כלהלן:

- א. לא הבחין כלל בסובארו שעמדה בכביש בכיוון נסיעתו, על אף שעמד לרשותו שדה ראייה מספיק.
- כפי שפורט לעיל בסעיפים 12 ו-20, בהתאם לניסוי שדה הראייה, הנאשם יכול היה להבחין מבעוד מועד ברכב המנוח, כפי שהבחין עת/3.
- ב. לא האט מהירות נסיעתו על מנת למנוע את התאונה, התעלם מתמרור 901 ו-905 שחייב האטה וכן התעלם מהאזהרה מאורות המצוקה של רכב המנוח.
- ג. לא בלם את רכבו כדי למנוע את התאונה ולא הסיט את רכבו לנתיב השמאלי על מנת למנוע את התאונה.
- כפי שפורט לעיל בסעיפים 12 ו-15, הנאשם יכול היה לנקוט באחת מאלה כדי למנוע התאונה אך לא נקט באף אחת מהן.
- הוכח כי הנאשם לא בלם את רכבו מבעוד מועד כפי שיכול היה על מנת למנוע התאונה - יכול היה להבחין ברכב המנוח ממרחק של 214.5 מ' ומרחק הבלימה שהיה דרוש לו הוא 97.91 מ'.
- היינו התאונה היתה נמנעת בנקל.

הוכח גם, כי הנתיב משמאלו של הנאשם היה פנוי ולא היתה מניעה לסטיית רכבו לנתיב זה ובכך למנוע התאונה. לו סטה הנאשם ממרחק של 214.5 מ' רוחב של נתיב שלם על מנת להימנע מפגיעה ברכב המנוח

היה דרוש לו מרחק של 38.94 מ' כדי להשלים הסטיה. (ר' עת/1 עמ' 19) גם זה לא עשה הנאשם.

ד. לא נהג כפי שנהג מן היישוב היה נוהג בנסיבות העניין.

הנאשם לא עשה דבר כדי למנוע התאונה. הוא גם נמנע להעיד ולהביא עדות של עדת ראייה שנסעה עמו ברכב במועד התאונה ולא סיפק לבית המשפט הסבר כלשהו למעשיו או מחדליו אשר גרמו לקרות התאונה.

4. לאור עתירת התביעה למאסר, הוריתי ביום 26.6.14 לשירות המבחן להגיש תסקיר בעניינו של הנאשם.

בתסקיר מיום 28.4.15 ציינה קצינת המבחן, כי הנאשם הינו בן 24, רווק, לומד לתואר ראשון ועובד. היא פרטה את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות אשר מחמת צנעת הפרט לא אפרטן. הנאשם לקח אחריות על חומרת מעשיו ומתקשה להתמודד עם אשמתו ואחריותו לתוצאותיה הקשות של התאונה והוא מרוכז בחוויית אובדן השליטה ובתפיסתו כמי שלא יכול היה למנוע את הפגיעה במנוח. הנאשם כואב את אובדן חיי המנוח והקושי להתמודד עם האחריות למות המנוח, והביע חרטה ובושה במעורבותו. מאז התאונה חלה התדרדרות במצבו הנפשי והוא מתקשה לגייס משאבים רגשיים להתמודד עם החרדה, חוסר האונים, הלחץ והעומס הנפשי לתוצאותיה ולהליך המשפטי, והוא סובל מפוסט טראומה. בשל מצבו הנפשי מקבל הנאשם טיפול באופן פרטי. קצינת המבחן ציינה, כי מדובר בנאשם אשר תפקודו במסגרת החיים היה תקין ואופיין ביציבות ובהתמדה. לנאשם עולם ערכים תקין ונורמטיבי והוא מחזיק בעמדות בסיסיות שומרות חוק. בשירותו הצבאי שימש כחובש קרבי ואח"כ יצא לשליחות מטעם הסוכנות היהודית ושימש רכז אחראי ואמין.

לאור האמור, ובהתחשב בכך שמדובר במאסר ראשון, ובמידה ובית המשפט יטיל על הנאשם מאסר בריצוי בדרך של עבודות שירות, המליצה קצינת המבחן להטיל על הנאשם במקביל צו מבחן לשנה, במסגרתו השירות ימשיכו ללוותו בשיחות פרטניות ותבחן התאמתו להשתלב בהמשך בקבוצה טיפולית ייעודית הפועלת בשירות ומיועדת לאנשים שהורשעו בגרימת מוות ברשלנות.

במידה ובית המשפט ימצא לנכון להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, המליצה קצינת המבחן להתחשב באמור בתסקיר באשר לאורכו, ולדחות את ריצויו בחודש בכדי לסייע לנאשם בתיאום מיון מוקדם ושילובו של הנאשם במסגרת מאסר התואמת נתוניו וצרכיו.

5. הנאשם מחזיק ברשיון נהיגה משנת 2007 ולחובתו הרשעה קודמת, מ-2012 בגין שימוש בטלפון נייד.

הנאשם נעדר עבר פלילי.

7. טיעוני המאשימה לעונש:

המאשימה טענה, כי יש להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים, התואם את

העבירה ונסיבותיה, מאסר על תנאי, פסילה ממושכת, פסילה על תנאי ופיצוי לעזבון המנוח.

לטענת המאשימה, מדובר בתאונה שנגרמה עקב נהיגתו של הנאשם שהינה רשלנית בדרגה גבוהה, בכך שלא הבחין במנוח, לא האט את מהירות נסיעתו, לא בלם או סטה שמאלה כדי להמנע מפגיעה במנוח. לנאשם היתה אפשרות למנוע התאונה הן על ידי עצירה מבעוד מועד או סטיה לנתיב השמאלי שהיה פנוי אך לא עשה כן. הנאשם התעלם הן מהעובדה שהיו עבודות בדרך, מתמרורי האזהרה בגינן וגם מאורות המצוקה של רכב המנוח. בסופו של יום, הנאשם לא עשה דבר למנוע את התאונה ועל כן מדובר ברשלנות חמורה.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה ולהלכה לפיהם הענישה הראויה בעבירה של גרם מוות ברשלנות הינה בין היתר, מאסר בפועל שנע בין 12 ל 24 חודשים.

לפיכך עתרה להשית מאסר למשך 18 חודשים, פסילה ממושכת, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למשפחת המנוח.

8. טיעוני ההגנה לעונש:

ב"כ הנאשם טען כי רשלנותו של הנאשם בתיק דנן הינה ברף הנמוך שכן הנאשם נהג במהירות המותרת בחוק ולא חרג ממנה וכי מדובר בכביש בינעירוני ונהג סביר לא מצפה כי רכב יתקע בכביש שכזה באלכסון ויחסום נתיב נסיעה וחלק מנתיב נוסף בשעת לילה מאוחרת.

ב"כ הנאשם אף טען לרשלנות תורמת של המנוח שלא הזיז את רכבו לשול.

לפיכך עתר כי בית המשפט יסתפק ברף הנמוך של הענישה ויטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

9. שיקולי ענישה

בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בחומרת העבירה, הערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערך החברתי אשר נפגע בביצוע העבירה הינו ערך קדושת החיים ואין ערך עליון ממנו.

בחינת מידת הפגיעה- לית מאן דפליג כי במקרה זה בו ניטלו חיים הפגיעה בערך המוגן הינה במידה המקסימלית האפשרית.

הקו המנחה בפסיקת בית המשפט העליון לגבי מדיניות הענישה בעבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית הינו השתת מאסר בפועל, וזאת עקב הפגיעה בערך העליון של קדושת החיים. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלה מבטאת את הצורך במאבק בנגע תאונות הדרכים והעברת מסר באמצעות הטלת עונשים חמורים על מי שגרם בהתנהגותו לתוצאה קטלנית.

בדנ"פ 1391/12 הילה מזרחי נ' מדינת ישראל קבעה כב' הנשיאה, כתוארה אז, השופטת בייניש, כי: " אין לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של גרימת מוות ברשלנות. לפי מדיניות זו, כך נקבע בפסק הדין, ככלל יוטל עונש מאסר מאחורי סורג ובריוח במסגרת המאבק בתאונות והחריגים לכלל זה הם מעטים".

כללים מנחים לקביעת הענישה הראויה בעבירה של גרימת מוות ברשלנות הוטו בע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל, ע"י כב' השופט הנדל: " נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

עוד קבע בית המשפט בפרשת אלמוג, כי: " אין זה נכון מבחינת תורת הענישה לדון עניינו של נאשם במנותק ממאורעות הזמן והתקופה. נהיגה אלימה בכבישים הפכה לרעה החולה של תקופתנו. בתי המשפט מצווים להחמיר עם עברייני תנועה. יש להירתם למניעת התופעה ולהגן על בטחון הציבור ושלומו, בין היתר באמצעות הרחקת נהגים מסוכנים פורעי חוק מהכביש לתקופה ראויה. הצורך להחמיר בעונש בגין עבירת גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות כמובן איננו פוטר את בית המשפט מלבחון את המקרה הקונקרטי בצורה מידתית. נהפוך הוא. בדיקה כזו תביא להקלה מסוימת בענישה בתיק אחד ולהחמרה מסוימת בתיק אחר".

10. רף רשלנותו של הנאשם

כאמור בהכרעת הדין, רף רשלנותו של הנאשם הינו גבוה. הנאשם לא האט מהירות נסיעתו חרף תמרורי האזהרה בדבר עבודת בכביש, ואורות המצוקה של רכב המנוח. הנאשם לא עצר את רכבו, על אף שניתן היה להבחין במנוח ממרחק של למעלה מכפול (209.5 מ') מהמרחק הדרוש לבלימה (97.1 מ'). הנאשם גם יכול היה לסטות לנתיב השמאלי שהיה פנוי ולשם כך נדרשו לו 38.94 מ' בלבד. הנאשם לא עשה אף אחת מאלה ולמעשה לא עשה דבר על מנת למנוע את התאונה ותוצאותיה הקשות.

כמפורט בהכרעת הדין, המנוח נקט באמצעי זהירות כגון: הדלקת אורות מצוקה, סימון על ידי עת/2 לנהגים המתקרבים, הודעה למשטרה ועוד.

11. מתחם הענישה

בחנית מדיניות הענישה הנוהגת מעלה, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסרים בעבודות שירות וכלה במאסרים בפועל לתקופות ממושכות, כמפורט להלן:

א. רע"פ 8576/11 הילה מזרחי נ' מ"י - נגזרו על הנאשמת 12 חודשי מאסר בפועל.

כבוד השופט רובינשטיין קבע: "לא ראינו מקום לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת בנושאי גרימת מוות ברשלנות שדינה ככל מאסר מאחורי סורג ובריח במסגרת המאבק בתאונות אשר חריגה מעטים ומקרה זה אינו ביניהם על פי נסיבותיו חיי אדם קופחו".

ב. רע"פ 2955/12 ענת הרמוס נ' מ"י נגזר על הנאשמת מאסר בפועל על אף היותה אם לשלושה ילדים. בית המשפט לא התערב בעונש וציין: "לצד בחינת נסיבותיה של המבקשת יש לזכור כי השיקולים המתווים את שיקול דעתם של בתי המשפט בעת קביעת העונש הראוי לעבירות תנועה בעלות תוצאות קטלניות אינם מתמקדים רק בנאשם...".

ג. בעפ"ג 26904-04-14 תומר זוהר נ' מדינת ישראל, נדחה בבית המשפט המחוזי ערעורו של המבקש על גזר הדין בגין הרשעתו בגרימת מוות תוך נהיגה ברשלנות בו נגרו עליו 10 חודשי מאסר בפועל ו-26 על תנאי. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המשיבה והעמיד את המאסר בפועל על 16 חודשים מאידך קיצר התנאי לשנה.

רע"פ על פסה"ד הנ"ל נדחה. ר' רע"פ 5263/14 תומר זהר נ' מד"י מיום 8.9.14 מפי כב' השופט מלצר.

ד. מנגד, וכפי שהציג ב"כ הנאשם, ניתן למצוא פסיקות מקלות, כגון, רע"פ 4261/04 יעקב פארין נ' מדינת ישראל, שבו גזר ביהמ"ש העליון את עונשו של הנאשם בין היתר ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. פסיקה זו חריגה ביותר לאור נסיבותיה המיוחדות של התאונה ונסיבותיו האישיות של הנאשם ואינה דומה בנסיבות קרות התאונה למקרה דנן.

ה. ע"פ 41013-04-13 מיכל כרמון נ' מדינת ישראל, מיום 4.7.13 מפי כב' השופטת תמר שרון נתנאל, הפחית בית המשפט המחוזי בחיפה את העונש שהושת על המערערת, שהייתה ללא עבר פלילי ועברה התעבורתי התיישן, בגין גרימת מוות ברשלנות וסטייה מנתיב הנסיעה ממאסר בפועל בן 11 חודשים ל-6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

כב' השופט שפירא העיר "...בעבירות של רשלנות, גם כשתוצאתן חמורה, יש לצמצם בעונש המאסר, עונש שיש לשמרו לנאשמים בעלי דפוסי התנהגות עבריינים מובהקים...או במקרים של רשלנות חמורה...".

יצוין, כי בתיק הנ"ל נקבע כי אמנם אין המדובר ברף רשלנות נמוך, אך גם לא גבוה והיו נסיבות חריגות כגון שקביעות בגז"ד עמדו בסתירה לקביעות שבהכרעת הדין, שניתנה ע" מותב אחר, העובדה שהוזמנה חו"ד הממונה על ע"ש מבלי לציין, כי אין בכך כדי ליצור ציפיה אצל הנאשם ונסיבות התאונה.

לפיכך אין בו כדי להשליך על המקרה דנן.

ו. בגמ"ר 6075-05-12 מדינת ישראל נ' לואיס בן אלברטו אפשטיין, בית המשפט הגיע לכלל מסקנה, כי מתקיימות נסיבות חריגות ויוצאות דופן והשית על הנאשם, בין היתר 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ו-10 שנות פסילה.

יש לציין שבאותו מקרה, הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו המאשימה עתרה לעונש של 9 חודשי מאסר וההגנה ל-6 חודשים בעבודות שירות. כמו כן הוכח באותו מקרה, כי המנוח, שרכב על אופנוע, נהג במהירות העולה על המותר באופן משמעותי ולפיכך דרגת רשלנותו של הנאשם היתה מופחתת.

ז. בגמ"ר 7-04-12 מדינת ישראל נ' מ' א' מיום 11.11.12 מפי כב' השופט רות רז הנאשמת הורשעה בגרימת מוות בנהיגה רשלנית, אולם נקבע כי התנהגות המנוח הוותה רשלנות תורמת בדרגה גבוהה, בית המשפט השית על הנאשמת בין היתר עונש של 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

ח. בגמ"ר 3868-12-12 מד"י נ' אבו אלקיען, מיום 9.9.13 מפי כב' שופט האוזרמן, וכן בגמ"ר מד"י נ' מחמוד סאמר מיום 15.9.14 מפי כב' השופט קאופמן, ציין ביהמ"ש כי הנאשם נדון ל-6 חודשי מאסר בע"ש לאור העובדה, שדרגת רשלנותו של הנאשם אינה גבוהה מחד, וקיים אשם תורם של המנוח מאידך, וכן לאור הסכמת המאשימה לעונש של מאסר בע"ש.

ט. גם בגמ"ר 2257-10-12 נקבע כי רף הרשלנות של הנאשם אינו גבוה וע"כ הסתפק ביה"ש במאסר בדרך של ע"ש.

י. ת"ד 1987-01-13 מד"י נ' טלי בן סימון, בו נגזרו על הנאשמת 30 ימי מאסר בע"ש, תוך שבי"המש קבע, כי רשלנותה של הנאשמת לא היתה בדרגה גבוהה, היא גרמה למוותו של עובר ברחם אמו, ואף המאשימה הגבילה את עתירתה ל-5 חודשי מאסר בע"ש.

לסיכום, אין בפסיקה שהגיש הסגור לעיוני כדי לפטור אותו מעונש ממשי בדמות מאסר בפועל מהנימוקים המפורטים לעיל.

11. נסיבות ביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק)

רשלנות הנאשם- הנסיבה העיקרית הקובעת את חומרת העבירה במקרים של גרימת מוות בתאונת דרכים הינה רמת הרשלנות. כאשר רמת הרשלנות הינה ברף הגבוה, מהווה הדבר נסיבה להעלאת מתחם הענישה וכאשר רמת הרשלנות הינה ברף הנמוך, מהווה היא בבחינת נסיבה להקלת העונש.

כאמור, מדובר בתאונה דרכים קשה ומצערת שאירעה באישון ליל בעת שהמנוח ומשפחתו חזרו משמחה משפחתית, אשר הסתיימה באסון.

הנאשם במקרה דנן התרשל בכך שהפר את חובת הזהירות המוטלת על נהגים באשר הם - הוא לא נסע במהירות סבירה לתנאי הדרך ולא נהג כפי שנהג מן היישוב היה נוהג בנסיבות העניין, תוך שהוא מסכן את עצמו ואת משתמשי הדרך, אינו יכול לטעון לרמת רשלנות נמוכה.

לפיכך, אין מדובר ברשלנות נמוכה, אלא בנהיגה באופן שיש בה התעלמות מוחלטת מהאחריות המוטלת על הנהגים המציבה את רשלנותו של הנאשם ברף גבוה.

12. לאור האמור לעיל, ובהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג') סבורתני כי מתחם הענישה בעבירה של גרימת מוות ברשלנות במקרה הנדון נע בין 12 חודשי מאסר ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל ופסילה לתקופה של החל מ-10 שנים ועד פסילה לצמיתות.

13. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא')

בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

גילו, מצבו הבריאותי ועברו של הנאשם- כאמור מדובר באדם צעיר בראשית דרכו, כבן 25 שנים, נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, שלתאונה ותוצאתה הטראגית השפעה רבה על מצבו הנפשי.

נטילת האחריות של הנאשם בטיעוניו לעונש- הנאשם הביע חרטה על מעשיו, התוצאה הטרגית של התאונה ותאר את הקושי בתפקוד היומיומי שהוא מתמודד עמו כתוצאה מהתאונה.

תסקיר שירות המבחן- לאחר שקראתי את תסקיר שירות המבחן בעיון רב, ושקלתי האמור בו, אינני סבורה כי נסיבותיו האישיות של הנאשם חריגות באופן משמעותי מנסיבותיהם של כלל הנאשמים. מרבית הנאשמים, שהיו מעורבים בתאונה קטלנית, לא יצאו לדרכם מתוך מחשבה לפגוע במאן דהוא שיקרה בדרכם, אלא קרות התאונה נעוצה ברשלנות רגעית ומאותו יום ואילך, הם סובלים מרגשי חרטה עמוקים, ומתייסרים על שגרמו נזק בלתי הפיך למנוח ולמשפחתו. רובם של הנאשמים אנשים נורמטיביים, שומרי חוק, אשר מפגש עם אוכלוסיה עבריינית בבית הסוהר קשה עבורם. אך קשה עשרות מונים כאבם של משפחת המנוח, כאב אשר לא ירפה מהם כל עוד נשמה באפם.

בעניין המשקל שיש ליתן לתסקיר, כבר נקבע בפסיקה כי בעבירות רשלנות, הנעדרות מחשבה פלילית קלאסית,

המשקל שיוענק לנורמטיביות של הנאשם במכלול הענישה, לא יכריע את הכף. כמו כן לעניין מצבו הנפשי הקשה של הנאשם בעקבות התאונה פסק בית המשפט המחוזי ברע"פ 1899/05 בן דין נ' מדינת ישראל: " כדרך של תאונות, ובעיקר כאלו בהן מעורבים צעירים, ההתפכחות וההכאה על חטא באה רק לאחר מעשה, וכאשר את התוצאה הקטלנית לא ניתן עוד למנוע. לפיכך, ומתוך תקווה כי גורם ההרתעה ישיג בסופו של יום את מטרתו, אין מנוס מלהוסיף ולהכביד את היד על נהגים רשלניים, ואולי בדרך זו ניתן למנוע את הקורבן הבא".

הגם שהמלצתו הראשונית של שירות המבחן הינה למאסר בדרך של עבודות שירות, אציין, כי אין מקום להטיל על הנאשם עונש מקל בדמות עבודות שירות משום העדפת ההליך ההרתעתי והאינטרס הציבורי של שמירת בטחון המשתמשים בדרך, אשר יש בהם כדי להעביר מסר לציבור במובן זה שעבירות חמורות לא תוכלנה להימחל.

הפגיעה של העונש בנאשם- אין חולק כי שליחתו של אדם צעיר, נורמטיבי למאסר בפועל יכולה לשבש את כל מהלך חייו, לחשוף אותו לגורמים שליליים ואף לגרום להשלכות הרסניות, אולם, ועם כל הצער שבדבר, אין להעדיף צער של זה על צער אובדן חיי אדם ולהסתפק בענישה קלה בלבד. כל המבקש לו הזכות להחזיק ברישיון נהיגה ראוי שידע שיחד עם זכות זו משולבות גם החובות לנהוג בשיקול דעת ולשאת באחריות לתוצאות נהיגתו.

בימ"ש עליון בע"פ 6171/11 גל שחורי נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופט ג'ובראן מיום 16.02.12, עמד על הצורך לשיקול שיקולי הרתעה וגמול אשר גוברים על שיקולי שיקום הנאשם.

לסיכום

14. סבורתני כי נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן מקימות עילה להקלת עונש המאסר לריצוי בעבודות שירות וכי אין מנוס מהטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח.

מן הראוי היה לאור הנסיבות שפורטו לעיל, להטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה העולה על בקשת המאשימה (ר' ע"פ 6674/09 הנ"ל), אך הואיל והמאשימה הגבילה עתירתה למאסר של 18 חודשים, לא אגזור על הנאשם תקופה ארוכה מזו שהתבקשה עם זאת, ולאור העובדה כי הענישה היא לעולם אינדבידואלית ויש להתאימה לנסיבות המקרה, אתחשב בנסיבות הנאשם כאמור לעיל.

סוף דבר

15. לאחר ששקלתי בכובד ראש את טיעוני הצדדים, בחנתי נסיבותיו האישיות של הנאשם, בשים לב

לתסקיר שירות המבחן, ושקלתי את מדיניות הענישה במקרים כגון דא, ואת האינטרס הציבורי להלחם מלחמה של ממש בקטל בדרכים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

הנני מטילה על הנאשם עונש מאסר למשך 15 חודשים שירוצה מאחורי סורג ובריח.

אני דנה את הנאשם ל- 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה ו/או גרימת מוות ברשלנות.

הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים.

מתקופה זו תנוכה הפסילה המנהלית והפסילה שריצה הנאשם עד תום ההליכים.

הנני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך ₪3000 או 30 ימי מאסר תמורתו, אותם ישא בנוסף לכל מאסר אחר שיוטל עליו.

הקנס ישולם ב - 5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 10/04/16.

אי עמידה באחד מהתשלומים יעמיד את יתרת הקנס לפירעון מיידי.

הנני דנה את הנאשם לתשלום פיצוי למשפחת המנוח בסך ₪15,000.

הפיצוי ישולם ב - 5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 10/04/16.

המאשימה תמציא לבית המשפט פרטי משפחת המנוחה לצורך העברת כספי הפיצוי שנפסקו לטובתם.

לצורך חישוב הפסילה על הסנגור להגיש אסמכתאות לעניין הפסילה שריצה הנאשם עד כה.

זכות ערעור כדין.

ניתנה והודעה היום כ"ג אדר א' תשע"ו, 03/03/2016 במעמד הנוכחים.

לאה שלזינגר שמאי , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 10

החלטה

לאור הסכמת הצדדים, מורה על עיכוב ריצוי עונש המאסר אשר הוטל על הנאשם עד ליום 01/05/16 שעה 08:30 בכפוף לתנאים הבאים:

1. הפקדה במזומן סך של ₪2,500 וזאת לאלתר.
 2. חתימת התחייבות עצמית על סך 20,000 ₪.
 3. חתימת ערבות צד ג' על סך 4,000 ₪ על ידי כל אחד מהערבים: הגב' דורית גולן ומר תמיר גולן.
 4. ניתן צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד הנאשם אשר יבוטל לאחר ריצוי עונש המאסר.
- על הנאשם להמציא אישור שב"ס על סיום ריצוי המאסר לצורך ביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ נגדו.

על הנאשם להתייצב ביום 01/05/16 שעה 10:00 בבית מעצר הדריס לריצוי עונשו, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון. על הסנגור לתאם כניסת הנאשם למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה והודעה היום כ"ג אדר א' תשע"ו, 03/03/2016 במעמד הנוכחים.

לאה שלינגר שמאי, שופטת

הוקלדעלידייליאתקחלון